

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.165/2022/5.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: felperesi képviselő) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (13. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 24.K.702.269/2021/11. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 27.000 (huszonhétézer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a perrel érintett időszakban az alperes hivatásos állományú tagjaként a szolgálati hely állományában teljesített szolgálatot körzeti megbízotti beosztásban; működési körzete község településre terjedt ki.

[2] A szolgálati panasza – amelyben a 2018. július 1. és 2021. július 31. napjai közötti időszak vonatkozásában a rendvédelmi illetményalap 100 %-ának megfelelő mértékű megbízási díjat és annak késedelmi kamatát igényelte az általa ellátott, a körzeti megbízotti működési körzetén kívüli járőri, járőrvezetői és egyéb szolgálati (kézbesítési, covid ellenőrzési, átkísérési, előállított őrzési, fokozott ellenőrzési, meghatározott akciókban részvételi, határszolgálati, közúti sebességmérési, rendezvénybiztosítási) feladatok teljesítéséért – elutasításra került.

A felperes keresete, az alperes védírata

[3] A felperes keresetében a 2018. július 1. és 2021. július 31. napjai közötti időszak – összesen 37 hónap – tekintetében 1.072.538 forint megbízási díj, és annak 2020. január 15. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a), c) pontjaira és (5) bekezdésére, a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 2., 21., 24., 25., 26. pontjaira, a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 26. pontjára, az összszerszerűség körében a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (2) bekezdésére, továbbá a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdésére alapozta. Állította, hogy rendszeresen, havonta több alkalommal látott el a körzeti megbízotti beosztásába nem tartozó járőri, járőrvezetői, járőrparancsnoki, és egyéb szolgálati (átkísérési, akcióban részvételi, sebességellenőrzési, rendezvénybiztosítási, mélységi migrációs ellenőrzési, határátkelőhely ellenőrzési) feladatokat, továbbá a körzeti megbízotti működési körzetén, azaz az illetékességi területén kívüli szolgálatot. A hivatkozott szolgálati feladatok ellátásáról tételes kimutatást csatolt. Indokai szerint a KMB Szabályzat rendelkezései alapján megállapítható, hogy olyan napi szolgálatok elvégzésére kötelezték, amely feladatok nem tartoztak a munkakörébe, sőt, adott esetben tiltottak is voltak. Az alperesnek a fokozott ellenőrzésre való hivatkozását nem tartotta alaposnak. A megbízási díj havi mértékét az illetményalap 75 %-ában határozta meg.

[4] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte. A felperes által csatolt kimutatásban szereplő tényleges feladatellátásokat nem, hanem a keresetet jogalapjában vitatta. Álláspontja szerint a felperes által a körzeti megbízotti körzetén kívül ellátott, „járőr

jellegű” szolgálati feladatok – figyelemmel arra is, hogy a KMB Szabályzat V. fejezetében foglalt körzeti megbízotti feladatok lefedik a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőrszabályzat) III. és IV. fejezetében foglalt feladatokat – beilleszthetők a körzeti megbízotti beosztást ellátók feladatrendszerébe; azokat a felperes nem az eredeti szolgálati beosztása mellett, többletfeladatként, hanem a beosztásához tartozó munkaköre helyett, az aznapra meghatározott „egyéb” szolgálati feladatként hajtotta végre, így ez számára többlettevékenységet nem eredményezett. A körzeti megbízotti beosztás magasabb besorolása okán többletfelelőssége sem keletkezett az alacsonyabb besorolású beosztáshoz tartozó feladatok ellátása okán, így ez sem alapozhatja meg a megbízási díjra jogosultságát. Hivatkozott arra is, hogy a KMB Szabályzat 21. pontja a körzeti megbízottak által normál szolgálatteljesítési időben teljesített szolgálatra alkalmazandó, a túlszolgálatokra nem vonatkozik. Rámutatott, hogy a perbeli időszakon belül a 2020. március 11. napjától 2020. június 17. napjáig tartó, továbbá a 2020. november 4-től a perrel érintett időszak végéig fennálló időszakban is különleges jogrend (veszélyhelyzet) került elrendelésre. Ezen időszakban a körzeti megbízott működési körzetéből eseti jelleggel elvonható, valamint a munkaköri leírás alapján a különleges jogrend kihirdetésekor a hivatásos állomány tagja feladatait külön jogszabályok, valamint az adott szervezeti egységre vonatkozó szervezetszabályozó eszközök, intézkedési tervek, tervkivonatok, valamint közvetlen vezetője utasításai alapján teljesíti. A munkaköri leírás alapján továbbá közvetlen vezetőjének utasítására a körzeti megbízott a munkaköri leírásban rögzített feladatokon túl köteles végrehajtani a külön nem nevesített, de a szolgálati tevékenységi köréhez kapcsolódó mindazon eseti jellegű feladatokat, amelyek ellátására elméleti felkészültsége, szakmai ismeretei, valamint tapasztalatai alkalmassá teszik.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 1.072.538 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjában és 71. §-ában, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet 2. számú mellékletében, a KMB Szabályzat 2., 3. d), 20., 21., 22., 24., 25., 37. és 57. pontjaiban, a Járőrszabályzat 4., 5., 10., 60. és 61. pontjaiban, továbbá a Szolgálati Szabályzat 69. és 70. §-aiban foglaltakra alapította.

[6] A Kúria következetes joggyakorlatára hivatkozással rámutatott, hogy a munkavállaló (hivatásos állományú) általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik ki, ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. A munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat is, ugyanakkor az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül. Amennyiben a hivatásos szolgálati jogviszonyban álló hosszabb időn át a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, többletdíjazásra jogosult. Ezzel összefüggésben utalt a Szolgálati Szabályzatra, amely a körzeti megbízotti, illetve a járőr szolgálati formát elkülönülten szabályozza. A KMB Szabályzat és a Járőrszabályzat rendelkezéseinek összevetésével megállapította, hogy a körzeti megbízott és a járőr feladatai elválnak egymástól, még akkor is, ha egyes részfeladatok tekintetében átfedés tapasztalható; a KMB

Szabályzat egyértelműen meghatározza, hogy a körzeti megbízott a járőri feladatokat milyen szűkítésekkel hajthatja végre. A felperes által a KMB Szabályzat 24. pontjától, illetve az 57. pontjától eltérően teljesített járőri, illetőleg határrendészeti, továbbá a 25. pontban foglalt tilalom ellenére teljesített, a kísérőőri beosztás feladatai közé tartozó átkísérési feladatok elvégzése a beosztástól eltérő feladatellátást jelent, amely pedig a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságot alapoz meg. A Hszt. nem írja elő, hogy megbízási díj csak magasabb, vagy magasabb felelősséggel járó beosztáshoz tartozó többletfeladatok elvégzéséért jár. A különleges jogrend fennállására való alperesi hivatkozás nem alapos, mivel a beosztástól eltérő feladatellátásra nem a KMB Szabályzat 21. pontja által megengedett eseti jelleggel került sor; ezen felül a perrel érintett időszak első felében még nem állt fenn veszélyhelyzet.

[7] A megbízási díj mértékét – amelyet az alperes nem vitatott – a keresetben megjelöltek szerint szintén alaposnak, a felek által elfogadott kimutatás szerint teljesített többletfeladatokkal arányban állónak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.

[9] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásban és az ítélet indokolásában helytelen következtetéseket vont le; tévesen állapította meg, hogy a felperes az eredeti beosztása mellett végezte a járőri, és egyéb, a keresetlevélben megjelölt feladatait, ezáltal jogszerűtlenül alkalmazta a Hszt. 71. § (5) bekezdésében foglaltakat. Ezzel összefüggésben hangsúlyozta, hogy a felperes többletfeladatot nem látott el, mivel a járőri, valamint egyéb, utasításra ellátott feladatainak teljesítése alatt, ugyanabban az időtartamban nyilvánvalóan nem végezhetett el egyúttal a körzeti megbízotti feladatait is, mivel egy időben két feladat ellátása nem kivitelezhető.

[10] A felperes azzal, hogy hivatásos szolgálati jogviszonyt létesített, önként vállalta, hogy rá is vonatkoznak a Hszt. 13. § (1)-(2) bekezdései, amelyek értelmében a szolgálati viszony olyan különleges közszolgálati jogviszony, amelyben mindkét felet a sajátos szolgálati körülményeknek megfelelő, a szolgálati viszonyra vonatkozó szabályban és más jogszabályban meghatározott kötelezettségek terhelik és jogosultságok illetik meg. A hivatásos állomány tagja a szolgálati viszonyból fakadó kötelmeit – a rendvédelmi szerv rendeltetés szerinti feladatainak megvalósítása érdekében – önkéntes vállalás alapján, élethivatásként, szigorú függelmi rendben, akár életének és testi épségének kockáztatásával és egyes alapjogai korlátozásának elfogadásával teljesíti. Erre tekintettel saját hatáskörében jogosult eldönteni, hogy a hivatásos szolgálatot és az ezzel járó függelmi rendet önként vállaló felperesnek milyen – jogszerűen előírható – feladat ellátására ad utasítást, amelyet ő köteles elvégezni; éppen ezért nem releváns azon felperesi hivatkozás sem, miszerint járőrszolgálatra beosztására a járőrhiány miatt került sor.

[11] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[12] Álláspontja szerint az alperes fellebbezésében nem adott elő olyan körülményt, amelyet az elsőfokú bíróság nem vizsgált, és amellyel kapcsolatban nem fejtette ki eltérő jogi álláspontját. A Kúria Kf.VII.40.556/2021/4. számú döntésére hivatkozással rámutatott, hogy a tárgykörben (a körzeti megbízott által ellátott járőrszolgálat kapcsán) kiforrott bírói gyakorlat alakult ki, a bíróságok következetesen helyt adnak a kereseteknek, elutasító ítélet nem ismert. A Hszt. 13. §-ára való alperesi hivatkozás egyrészt nem releváns, a jogviszonyt a maga teljességében szükséges vizsgálni, egyes terhek nem eredményezik a jogosultságokról történő lemondást; másrészt – mivel a megbízási díj jogintézménye a felek között fennálló különleges közszolgálati jogviszony egyik tartalmi jellemzője – ezen hivatkozás éppen hogy erősíti a megbízási díjra jogosultságát. Kiemelte, hogy a közterületi szolgálat nem feleltethető meg a járőrszolgálatnak, azzal nem azonos; a járőrszolgálat szabályait a Járőrszabályzat tartalmazza, az a KMB Szabályzatból hiányzik; az általa a működési körzetén kívül ellátott járőrszolgálatok a KMB Szabályzat 24. pontjában foglaltaknak nem feleltek meg. Az elsőfokú bíróság nem azt állapította meg, hogy a kétféle beosztás szerinti feladatait ugyanabban az időpontban végezte, hanem azt, hogy azokat havi szinten látta el egymás mellett, párhuzamosan, mivel a járőrszolgálatok teljesítése mellett a körzeti megbízotti feladatainak havi ellátása alól – az alperes által nem vitatott nyilatkozatának megfelelően – nem került mentesítésre. A bírói gyakorlat következetes abban, hogy a munkáltató csak adott beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat; az alperes ezzel ellentétes irányú okfejtésének elfogadása kiüresítené a kinevezéseknek, a beosztási- és illetményrendszernek, valamint a megbízási díj jogintézményének alapvető szabályait.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[14] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül.

[15] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. Döntésének helytálló indokaival a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[16] Az alperes az elsőfokú ítéletet jogalapjában vitatta. A Hszt. 71. § (5) bekezdésének elsőfokú bíróság általi megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az

elsőfokú bíróság ezen jogszabályi rendelkezés téves értelmezésével állapította meg a felperes megbízási díjra való jogosultságát.

[17] A Fővárosi Ítéltábla rögzíti, hogy a perben nem volt vitatott az a feladatkimutatás, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság a megbízási díjat a felperes részére megállapította; a vita tárgyát az képezte, hogy az ebben megjelölt feladatok a felperes beosztásába tartoztak-e, és azok elvégzése következtében a felperes jogosulttá vált-e megbízási díjra.

[18] Az alperes alaptalanul érvelt azzal, hogy az egyes beosztásokhoz tartozó feladatok normatív szabályozásának, valamint a közvetlen vezető munkaköri leírásban rögzített feladatokon túli, eseti jellegű feladatok elvégzésére való utasítási jogának a munkaköri leírásban való rögzítésére figyelemmel a járóri, valamint az egyéb, a keresetlevélben megjelölt feladatok végrehajtásával a felperes nem a beosztásától eltérő tevékenységet látott el, ami nem minősül többletfeladatnak. Ahogyan azt a törvényszék ítéletében a töretlen kúriai gyakorlatra hivatkozással helyesen hangsúlyozta, a megbízási díjra jogosultság tekintetében kizárólag az bír relevanciával, hogy az elvégzett feladatok a felperes beosztásához tartoztak-e. Amennyiben a rendszeres tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatnak minősül, és megbízási díj iránti igényt alapoz meg.

[19] Az elsőfokú bíróság – az ítéletének [21], [37], [39]-[42] bekezdéseiben foglaltakra figyelemmel – okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által megjelölt, a munkáltató egyoldalú utasítása alapján elvégzett feladatai nem tartoztak a kinevezése szerinti körzeti megbízotti beosztásához. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy a munkáltató esetenként valóban utasíthatja a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is, ezzel azonban nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztáson belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[20] Alaptalanul utalt az alperes arra, hogy a felperes a járőrszolgálati, valamint egyéb szolgálati feladatok teljesítésével a munkakörébe tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perrel érintett időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – a feladatkimutatásban tételesen megjelölt – feladatok nem a kinevezése szerinti beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben

rendszeresen nem a kinevezése szerinti beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult.

[21] A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott, a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgáltatnak minősül, amelynek elvégzéséért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok). A munkáltató utasítási joga az alperesi állásponttal szemben nem korlátlan, ezért csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely annak keretei közé tartozik. Egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós ellátása – nem tekinthető az adott munkakör részének (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4. számú kúriai határozatok).

[22] A fentieket az alperesnek a Hszt. 13. § (1) és (2) bekezdéseire való hivatkozása nem cáfolta, hiszen a felperes és az alperes közötti hivatásos szolgálati jogviszony önkéntes vállalása nem azonos a többletfeladatokért járó ellentételezésről történő lemondással. A felperes a szolgálati jogviszonyból eredő kötelezettségének eleget tett, amikor az alperes utasításait teljesítve az eredeti beosztásához nem tartozó feladatokat is ellátta.

[23] A perben nem vitatottan a felperes a körzeti megbízotti feladatainak elvégzése alól mentesítésre nem került, azokat havi szinten el kellett látnia, így a fenti alapvetésnek megfelelően az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vont le azt a következtetést, hogy a felperes eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltak alapján – a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták. Az alperesnél esetlegesen fennálló járőrhiánynak – mivel a megbízási díjra jogosultság megállapítása nem a Hszt. 71. § (1) bekezdés a)-b) pontjai alapján történt – ezért ténylegesen nem volt jelentősége, az elsőfokú bíróság e körben megállapítást nem is tett.

[24] Mindezekre figyelemmel az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (5) bekezdésének sérelmére. A megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[25] A megbízási díj mértéke körében az alperes a jogalap tekintetében előadott hivatkozásaira figyelemmel állította az elsőfokú ítélet jogszabálysértő jellegét, az

összezszerűség körében megsértett jogszabályi rendelkezést külön nem jelölt meg. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében – a mérlegelés jogszerűségéhez – be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összezszerűségi meghatározás), milyen érvek alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összezszerűségi eredményre vezettek volna. Az alperes azonban az általános vitatás mellett jogszabálysértést nem jelölt meg, ezért a másodfokú bíróság megsértett jogszabályi rendelkezés nélkül maradt, amikor az ítélet összezszerűségi indokainak helyességét vizsgálta. Ennek perjogi szempontból való jelentőségét pedig az adja, hogy a másodfokú eljárás során a bíróság eljárásának keretét a fellebbezésben foglaltak – a megsértett jogszabályi rendelkezések – adják. Így a jogsértés tényének alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette (Kf.VII.39.549/2021/4.).

[26] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[27] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 4. § (1) bekezdésére, továbbá 3. § (2) és (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, melynek során – tekintettel arra, hogy a felperes által előterjesztett költségjegyzék szerinti, az IM rendelet 3. § (6) bekezdésének alkalmazását igénylő eltérésre indokot nem látott – a perköltség összegét az IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdései által előírt maximális mértékben (a pertárgyérték 2,5 %-ában) határozta meg.

[28] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[29] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[30] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2022. november 22.

dr. Antal Regina s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Rác Krisztina s.k.

előadó bíró

dr. Robotka Imre

bíró